

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Statutární město Jablonec nad Nisou**, IČ: 00262340
sídlem Mírové náměstí 19, 467 51 Jablonec nad Nisou

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Křt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R376/2015/VZ-46443/2016/323/KKř

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 23. 1. 2017 domáhal zrušení Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R376/2015/VZ-46443/2016/323/KKř, kterým žalovaný zamítl rozklad proti rozhodnutí Úřadu ze dne 5. 11. 2015, č. j. ÚOHS-S0606/2015/VZ-38069/2015/523/ZČa, ve kterém Úřad dospěl k závěru, že žalobce jako zadavatel se při uzavírání dodatku č. 7 ze dne 2. 1. 2013 k Mandátní

smlouvě č. 13-2000-OF/OMP ze dne 28. 1. 2000, který byl uzavřen se společností RIA REALITY a.s., a jehož předmětem je vyvíjení činnosti jmenované společnosti směřující k tomu, aby žalobce měl příležitost uzavřít smlouvy o převodu vlastnictví jednotek v domech, případně smlouvy o převodu vlastnictví k domu, kdy nabyvatelem je bytové družstvo vytvořené z nájemců bytového objektu, dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, neboť porušil ustanovení § 21 odst. 1 citovaného zákona tím, že služby, které jsou předmětem dodatku č. 7 ze dne 2. 1. 2013 k „Mandátní smlouvě č. 13-2000-OF/OMP“ ze dne 28. 1. 2000, nezařadil v některém ze zadávacích řízení podle zákona, když uvedený dodatek č. 7 naplňuje definici veřejné zakázky podle § 7 odst. 1 citovaného zákona a plnění poskytnuté ze strany zadavatele za provedené služby přesáhlo hodnotu veřejné zakázky malého rozsahu, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dne 2. 1. 2013 uzavřel zadavatel (žalobce) na předmětné služby dodatek č. 7 k citované mandátní smlouvě se shora jmenovanou společností; za což mu uložil pokutu ve výši 250.000 Kč.

2. Základem žalobních námitek je tvrzení žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil skutkový stav a takový stav nesprávně právně posuzoval, což dle něj platí i pro rozhodnutí Úřadu.
3. V rámci jednotlivých námitek označil jako zásadní následující tvrzení. Předně namítl, že žalovaný nesprávně posoudil Dodatek č. 7 k Mandátní smlouvě jako samostatnou veřejnou zakázku ve smyslu § 7 odst. 1 ZVZ, přičemž vycházel z nesprávných skutkových zjištění, co se kontinuity právního vztahu Mandátní smlouvy týká a posouzení charakteristiky změn původního závazku uzavřením dodatku č. 7 k Mandátní smlouvě. Má za to, že hodnověrně prokázal kontinuitu uzavřeného Dodatku č. 7 k Mandátní smlouvě uzavřené dne 28. 1. 2000 vč. návaznosti na předchozí dodatky této a dále, že uzavřením dodatku č. 7 nedošlo k podstatné změně původního závazku.
4. Podle žalobce služby, které byly předmětem Mandátní smlouvy, resp. dodatku č. 7 k této smlouvě, poskytované za předem stanovených podmínek, práv a povinností byly definovány již ve vlastní Mandátní smlouvě ze dne 28. 1. 2000 a dodatek č. 7 k této je pouze dodatkem revizním a takové ujednání nelze posuzovat jako novou veřejnou zakázku s definičními znaky dle ZVZ. Poskytovatel služeb, předmět závazku, práva i povinnosti, stanovení odměny a provize zůstaly nedotčeny změnou a dodatek č. 7 pouze stabilizoval prémiovou sazbu za úspěšný prodej bytových jednotek na konstantních 5%. S ohledem na to žalobce dovozoval, že nebyl povinen poptávat služby v některém ze zadávacích řízení dle § 21 a násl. ZVZ, neboť se jednalo o kontinuitu poskytování služeb z původně uzavřené smlouvy bez podstatné změny původního závazku a žalovaný nesprávně právně posoudil obsah dodatku a dostatečně nerefletoval obsah původní Mandátní smlouvy. Žalobce taktéž (bez bližší další argumentace) vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že došlo k „přetržení“ kontinuity Mandátní smlouvy tak, jak je konstatováno v bodě 20. napadeného rozhodnutí. S odkazem na rozhodovací praxi Soudního dvora EU dále namítl, že žalovaný dále nesprávně posoudil charakter změn dle dodatku č. 7 k Mandátní smlouvě, neboť sám je toho názoru, že v případě uzavírání dodatku č. 7 k Mandátní smlouvě nedošlo k podstatné změně smlouvy, resp. původní zakázky, neboť nebyly rozšířeny služby původní smlouvy, ani narušena hospodářská rovnováha mezi stranami ve prospěch poskytovatele, jemuž byla původní zakázka zadána, a nelze hovořit o devalvaci původního závazku/smlouvy.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí, neboť podle něj nejsou uplatněné žalobní námitky důvodné. Uvedl, že žaloba nepřináší žádné argumenty a žalobce ve své žalobě pouze opakuje námitky předestřené v rozkladu, s nimiž se již žalovaný vyčerpávajícím způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného žalobce fundamentálně nepochopil právní

odůvodnění řešené problematiky v napadeném rozhodnutí a s ohledem na obsah žalobních námitek odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a závěry uváděné v rozhodnutí prvního stupně.

6. Uvedl, že posuzoval závazek žalobce sjednaný dodatkem č. 7 ve světle jednoduchého zjištění, že původní mandátní smlouva (vycházející ze zadávacího řízení, jež nebylo nijak podrobováno přezkumu) pozbyla platnosti a účinnosti dnem 31. 12. 2003. S ohledem na překluzi možnosti uplatnit přezkumnou pravomoc tak v případě mandátní smlouvy ani jejích dodatků, vyjma dodatku č. 7, došlo toliko ke zjištění zjevné skutečnosti, k níž bylo v mantinelech správního řízení vedeného o právě posuzované věci přihlédnuto. Dodatek č. 5 ze dne 26. 4. 2004 byl uzavřen se zpětnou účinností ke dni 1. 1. 2004, což podle žalovaného nezakládá kontinuitu dodatků č. 5, č. 6 a č. 7 a ani ji zpětně nezhojí s ohledem na to, že v oblasti zadávání veřejných zakázek a koncesí je smluvní retroaktivita omezena ve prospěch zachování účinné hospodářské soutěže a nutné kontroly při vynakládání veřejných finančních prostředků ze strany zadavatelů. V té souvislosti uzavřel, že nebyla zachována spojitost mandátní smlouvy s dodatky č. 5, č. 6 a č. 7 a že jednotlivé náležitosti dodatku č. 7 naplňují znaky veřejné zakázky ve smyslu § 7 odst. 1 zákona, a proto je možno na dodatek č. 7 nazírat jako na „novou smlouvu“, uzavřenou však mimo jakékoliv zadávací řízení, přestože její předmět měl být dle zákona poptáván v některém z druhů zadávacích řízení. Zároveň uvedl, že nepřezkoumával postup žalobce podle § 82 odst. 7 zákona, neboť neexistovala smlouva, kterou by mohl žalobce, ať už podstatně či nepodstatně, měnit. Žalovaný proto žalobci nevytýkal konkrétní změny práv a povinností smluvních stran zachycených v dodatku č. 7 oproti mandátní smlouvě, neboť tyto „změny“ fakticky vůbec nezkoumal.
7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez nařízení soudního jednání, jelikož na jeho konání účastníci netrvali.
8. K námitce žalobce, že žalovaný posuzoval ne/kontinuitu právního vztahu mezi Mandátní smlouvou a dodatkem č. 7 podle charakteristiky změn původního závazku a uvedeného dodatku je třeba uvést následující.
9. Z obsahu napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezkoumal, zda a jak podstatně změnil dodatek č. 7 Mandátní smlouvu. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný zkoumal časovou kontinuitu mezi zmíněným dodatkem a Mandátní smlouvou (jak uvedl i ve svém vyjádření k žalobě, které soud rekapituloval výše). Na základě právě této časové nekontinuity a nikoliv na povaze změn v dodatku č. 7 dovodil, že se fakticky nejedná o dodatek smlouvy, ale o novou smlouvu, která naplňuje definiční znaky veřejné zakázky. Tento závěr je podstatou žalobou napadeného rozhodnutí a na tomto závěru je toto rozhodnutí primárně postaveno. Námitka žalobce tím pádem vůbec nesměřuje do skutečných důvodů napadeného rozhodnutí. Krajský soud se v tomto smyslu ztotožnil se žalovaným, že argumentace žalobce se zcela míjí s důvody napadeného rozhodnutí, a to buď vědomě, nebo z důvodu nepochopení argumentace žalovaného.
10. K tomu je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Azs 59/2018-59, podle kterého: *[p]okud žalobce uplatní v žalobě proti správnímu rozhodnutí pouze takovou námitku, která se míjí s důvody, o něž správní orgán rozhodnutí opřel, a která zároveň nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, soud takovou námitku věcně neposoudí, žalobu zamítne a v odůvodnění vyloží, proč tak učinil. Z uvedeného rozhodnutí dále vyplývá, že: [s]právní soudy poskytují na návrh ochranu veřejným*

subjektivním právům (§ 2 a § 5 s. ř. s.) Dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává soud napadené výroky v mezích žalobních bodů. Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné stanovení rámce požadovaného soudního přezkumu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobce „v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vymezil, z jakých důvodů považuje výrok rozhodnutí za nezákonný; posouzení tohoto žalobního bodu však nemohlo mít vliv na výsledek správního řízení. Stěžovatel se žalobou mýjí s podstatou argumentace správních orgánů. Účelem správního soudnictví je rozhodovat ve věcech, které mají dopad do subjektivních práv fyzických a právnických osob, zcela jistě se nejedná o „soudnictví pro soudnictví“. Mají-li správní soudy poskytovat efektivní ochranu v přiměřeném čase, musejí se materiálně zabývat pouze věcmi, které mají skutečný dopad do postavení žalobců. Malíčkovitými se soud nezabývá. Pokud by byly soudy nuceny materiálně přezkoumávat každou žalobní námitku i v případě, že zjevně nemůže ovlivnit výsledek správního řízení, mohlo by to vést až k ochromení soudní kontroly správních orgánů. Takový stav je nežádoucí.“

11. Soud se ohledem na uvedené nezabýval námitkami, které se mýjely s důvody napadeného rozhodnutí, neboť jejich posouzení nemůže mít vliv na výsledek tohoto řízení.
12. K nenápadné námitce žalobce uvedené pod bodem 16 žaloby, a to že nesouhlasí s názorem žalovaného, že došlo k „přetržení“ kontinuity Mandátní smlouvy tak, jak je konstatováno v bodě 20, je třeba uvést, že se jedná pouze o vyjádření názoru žalobce bez bližšího odůvodnění, proč nesouhlasí s uvedeným názorem. Z takto nekonkrétně formulovaného žalobního bodu nelze vyčíst důvody, kvůli kterým žalobce se závěrem žalovaného nesouhlasí. Správní soudy konstantě judikují, jak uvedl např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 4 As 3/2008-78, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod -být i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domyšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
13. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žalobu v poslední den lhůty (§ 72 s. ř. s. a § 40 s. ř.), neměl soud prostor pro odstranění vad žaloby, tj. doplnění důvodů k citovanému žalobnímu bodu, neboť bod 16 žaloby neobsahoval ani základ projednatelného žalobního bodu. K tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, publikovaného pod 3733/2018 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že: *[s]oud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. A contrario, za situace kdy je zřejmé, že žalobce nebude schopen doplnit žalobu včas, soud není povinen jej vyzvat k doplnění žalobních bodů, čímž je ostatně potvrzena koncentrační zásada.*
14. Krajský soud nemohl přezkoumat uvedenou námitku žalobce a posoudit její důvodnost, aniž by si domyslel důvody žalobcova nesouhlasu nebo žalobce vyzval k doplnění žalobních bodů, které by ale mohl žalobce učinit až po uplynutí lhůty pro podání žaloby.
15. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byl rozklad žalobce zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
16. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné

administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu